

Dan T. Sehlberg

MONA

☰ KNIHA ZLIN

FLEET

Dan T. Schlberg

Mona

Dan T. Sehlberg

M
O
N
A

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Dan T. Sahlberg, 2013
Translation © Karolína Kloučková, 2014

ISBN 978-80-7473-244-7 (PDF)

Věnováno Anně, Natashe a Rebecce

Prolog

Kana, Libanon

Holčička ve svátečních šatech byla hodně odvážná. Pršelo a pole za babiččiným domem bylo rozměklé a blátnivé. Tmavé vlasy se jí uvolnily z účesu a v hustých kadeřích padaly na ramena. Plížila se za kočkou, snažila se ji nevylekat a nohy v bílých plátkách opatrně kladla do bláta. Kočka se krčila na pneumatice napůl ukrytá za zrezivělou fotbalovou brankou. Bylo to ještě kotě s krásným kožíškem, pruhované jako tygr. Co když to je malý tygřík a ona princezna, která rozumí tygří řeči? Pak ale kočku něco vyrušilo, a tak utekla ke kamennému můstku přes hnědý bublající potok. Princezna místo ní objevila starou plechovku. Ne, samozřejmě že to nebyla plechovka, ale tygří mládě, úplně opuštěné v blátě. Důkladně ho otřela cípem šatů. Ne nadarmo ji maminka nazývala chameleonem. Stačila jen chvilka a její šaty pokaždé neomylně získaly barvu místa, které si právě zvolila za hřiště. Dnes měly máma i babička moc práce v kuchyni a ani si nevšimly, že vyběhla na pole v nových tyrkysových šatech. Na rozdíl od nich byl teď plechový tygřík krásně čistý. Ale měl hlad. Tygři jsou pořád hladoví. Přitiskla si ho na břicho a klopýta přes pole.

Obě ženy překvapeně vzhledly ke špinavé dívce, která vběhla do kuchyně celá udýchaná.

„Babi! Potřebuju hned misku s vodou.“

Alif odložila kouřící plech s čerstvě upečenými pirohy.

„Ty nepotřebuješ jenom misku, ale rovnou celou vanu.“

Smála se a sledovala Nadim. Tušila, že se dcera bude zlobit. Totéž si uvědomila i Mona, když jí najednou došlo, jak po návratu z pole vypadá.

„Mami, nezlob se. Našla jsem tygřátko! A má hrozný hlad.“

Mona jednou rukou držela mládě ukryté pod šaty a druhou prosebně natáhla k Alif, která jí podávala kousek pirohu. Jak dívka krmila svého chráněnce, uvolnil se cíp šatů a Nadim tygříka zahlédla. Jako by se celá místnost zakymácela. Aby neztratila rovnováhu, musela se opřít o kuchyňskou linku.

„Zlatíčko moje. Tenhle tygřík je moc nebezpečný. Může tě pokousat. Stůj a vůbec se nehýbej.“

Mona se šťastně usmívala, líbilo se jí, že maminka přistoupila na její hru. Nadim instinktivně odstrčila svou matku na stranu. I ona už spatřila, co drží Mona v náruči, a začala se modlit.

Nadim se pomalu přiblížila k dcerce.

„Teď mi toho tygříka podáš, ano?“

Mona vzdorovitě zakroutila hlavou.

„Jedině u mě je klidný. Snadno se vyděsí. Maminka ho chudáčka opustila.“

Nadim už nedokázala zadržet slzy. Mona byla na světě to nejkrásnější. Její milovaná dceruška. Zázrak z Kany. Hlas se jí chvěl, když opakovala:

„Dej mamince toho tygříka. Jinak se bude maminka zlobit. Strašně moc se bude zlobit!“

Mona uviděla její slzy. Neklidně přelétla očima k babičce. Slyšela, jak se modlí. A potom natáhla ruku s tygřím mládětem. Které nebylo tygřím mládětem. Bylo plechovkou. Která nebyla plechovkou. Byla granátem z izraelské kazetové pumy. Nadim nespouštěla oči z Moniny tváře. Jejich ruce se setkaly. Jako by se nervy jejich prstů i drobné chloupky na hřbetu ruky s neod-

bytnou naléhavostí natahovaly k dceři. Zadržela dech a sevřela dlaň okolo chladného granátu.

Čaj v šálku byl už dávno studený. Lidé přicházeli a odcházeli. Všechno se dělo někde v dálce. Už se ho to netýkalo. Byl prázdný. Studený jako ten čaj. Mrtvý. A přece tak strašně živý. Pozůstalý. Ale v malé čajovně u stolku u okna seděla jen jeho slupka. S prázdným pohledem a v pomačkaných šatech. S neučesanými vlasy. Byl špinavý. Zvenku i zevnitř.

Vůbec netušil, jak dlouho už ten starý muž v černém sedí naproti němu. Nevěděl ani, odkud je a proč za ním přišel. Stařec spočíval vlídným pohledem na jeho chladné tváři. Pak položil svou ruku na jeho. Byla drsná a teplá.

„Samíre Mustafa.“ Vylekal se, když uslyšel své jméno. „Korán říká: ‚Nad vámi věru strážcové dozírají..., kteří o činech vašich dobře vědí! Čistí zajisté ve slas-tech budou.‘“ Seděli tam, jeden starý a druhý prázdný. Neměl tušení, jak dlouho. Možná hodinu. Možná týden. Malá kavárna se nacházela šikmo naproti nemocnici v Týru. Měl město navštívit s ní. Ukázat jí rozvaliny hipodromu a krásný vítězný oblouk. Vzít ji na pláž a koupat se v moři.

Cítil v puse nepřijemnou pachut'. Stařec vstal a ucho-pil ho za paži. Zvedl ho ze židle. Samír ho následoval. Nevnímal ulici, auta ani lidi. Neslyšel hluk. Viděl před sebou pořád tentýž obraz. Zas a zas. Jeho dcera neměla obličej. Byl pryč. Obě byly pryč.

Došli k čekajícímu vozu. Někdo otevřel dveře. Muž pronesl měkkým hlasem: „Tady už nezmůžete nic. Ale jinde toho můžete vykonat ještě mnoho.“

Samír se zabořil do zadního sedadla. Stařec si k němu nepřisedl, jenom za ním zabouchl dveře. Auto okamžitě vyjelo do hustého provozu. Pod zpětným zrcátkem se pohupoval snímek fotbalisty Ronalda. Zavřel oči.

ČÁST 1.

Nákaza

O pět let později. Dubaj, emirát Dubaj

Burdž al-Arab, Věž Arabů, byla považována za nej-luxusnější hotel světa. Tvarem připomínala plachtu tradiční arabské lodi. Tyčila se na umělém ostrově do výšky tři sta dvacet jedna metrů a už dlouho představovala nejtypičtější znak Dubaje. Hostům hotel nabízel výhradně rozlehlé apartmány a v nich přes dva tisíce metrů čtverečních pokrytých pravým zlatem. Všechny koberce byly ručně tkané.

Jako jeden ze tří hlavních dodavatelů trávil Muhammad ar-Rašíd během pěti let, kdy hotel vznikal, většinu svého času na staveništi. Jeho firma patřila mezi největší a nejrespektovanější na celém Arabském poloostrově.

I po dokončení stavby pobýval v hotelu velmi často. Bydlel v Saúdské Arábii a do Dubaje přesunul většinu svých obchodních jednání. Hotel zajišťoval vysoký stupeň bezpečnosti a mimořádný servis, které byly v podstatě nepřekonatelné.

Právě teď mu ale bezpečnost i servis připadaly nekonечно vzdálené. Pozoroval modré sametové stěny velkého apartmánu. Sklouzl pohledem na speciální sedací podušky, které měly skoro dva metry v průměru a byly vyšívané zlatou nití. Byl jako omámený silnou vůní lilí na barovém pultu a na jídelním stole. Přál si, aby mohl otevřít dveře na balkon a nadechnout se čerstvého vzduchu. Na velké televizní obrazovce se bezzvukně střídaly prázdninové ráje a šťastní turisté s širokými úsměvy. V reklamě na Disney World se úplně ztrácel.

Při vzpomínce na rodinu se mu zvedl žaludek. Nebo to bylo tou pronikavou květinovou vůní? Rád by věděl, co právě dělají děti. Benjamin se určitě dívá na televizi, úkoly musí mít dávno hotové. A malá Azra už spinká.

Muhammad patřil mezi lidi, kteří nepláčou. Když teď v ústech pocítil slanou chuť slz, snažil se vybavit si, kdy naposledy v životě plakal. Nejspíš při Benjaminově operaci. Opatrně si osušil obličej zpotenou rukou.

Znovu se na ni podíval. Nebyla vysoká, neměla ani metr sedmdesát. Vypadala najednou mnohem menší, když si zula boty na vysokém podpatku. Prohlížel si její drobná chodidla prosvítající v šedi tenkých silonek. Její nohy vypadaly silně. Tmavá sukně je těsně obepínala. Svlékla si sako a rozeplula tři knoflíčky na halenke. Nebo jí je rozeplnul on? Viděl černý lem podprsanky na tmavé pleti. Polkl. Jak jen může v téhle situaci pomýšlet na sex?

Rozrušeně jí pohlédl do tváře. Byla krásná. Těm temným očím se dalo jen těžko odolat. Ale zároveň na ní bylo něco nepatřičného. Něco ten fantastický dojem kazilo: nos. V podstatě to byl pěkný nos, ale křivý. Zložený. Tvrdý rys v jejím měkkém obličejí, nevyzpytatelné spojení boxera a modelky. Vypadalo to, že se o něj ani v nejmenším nestará. Seděla v křesle a nonšalantně listovala ve Vanity Fair. Měla drobné prsty s pěkně upravenými nehty.

Na svých pětapadesát let byl Muhammad ar-Rašíd v dobré kondici. Chodil do posilovny každý den. Jeho tělo přitahovalo ženské pohledy. Věděl, že ani jejímu pohledu to neuniklo. Neuniklo jí vůbec nic. Za těchto předpokladů by mohl snadno vstát z postele, přemocť ji a potom jednoduše z pokoje odejít. Bránilo mu v tom jenom to, že nebyl svázaný. Kdyby tomu tak bylo, vysvobodil by se a vrhl se na ni. Nesvázala mu ani

ruce, nenasadila pouta. Tahle křehká žena, která nesedí dál než metr a půl od něj, ho tedy vůbec nepovažuje za hrozbu.

Muhammad měl dobrou intuici a v jejím pohledu viděl jasnou odpověď na otázku ohledně rozložení moci mezi nimi. Řekla mu, kdo je, a nařídila mu, aby si sedl na postel. A tak tam stále seděl, ještě o dvě hodiny později. Měl sucho v krku. Záda už ho bolela. A začínala se ozývat kocovina.

Odhodila časopis a podívala se na hodinky.

„Nevyvětráme trochu?“ Její arabština byla bezchybná.

Vděčně přikývl. Vstala a přešla v punčochách k balkonovým dveřím. Do místnosti pronikl teplý vánek. Roztřepetal stránky časopisu a vůně lilí se smísila s eukalyptem. Když ji pozoroval, jak si na balkoně zapaluje cigaretu, chtělo se mu smát. Smát nebo plakat. Na co čeká? Její chytrý telefon ležel tiše na stolku u křesla. Několikrát ho zkontrolovala. Teď se zdálo, že jenom stojí venku a sní. Zašilhal ke dveřím na druhém konci pokoje. Byl by u nich během několika vteřin. Ale co když není sama? Co když někdo hlídá za dveřmi? To by vysvětlovalo její klid.

„Možná to stihneš, Muhammade. Možná ne.“

Trhl sebou a zjistil, že sedí na bobku vedle něho. Vůbec ji neslyšel přicházet. Byla tak blízko, že cítil teplo jejího dechu. Tabák. Zůstala nehybně na místě. Kočka připravená ke skoku. Když se ani nepohnul a jenom tiše sklopil oči, vstala a vrátila se do křesla.

V myšlenkách zabloudil k uplynulému večeru. Během minulého týdne se dozvěděl o stavbě velké kancelářské budovy. Japonská obchodní komora hledala pro asijské společnosti vhodný pozemek pro komerční obchodní centrum. Věděl, že ve východní Asii je velký zájem o možnosti obchodování v arabských zemích.

V době, kdy arabské podniky a banky bojovaly s příliš vysokými půjčkami a vysychající likviditou, byly zahraniční projekty zvláště atraktivní. Obvolal proto pár lidí a zjistil, že projekt má na starosti konzultantka z Abú Dhabí jménem Sára al-Jamúd, která povede jednání. Během deseti minut o ní věděl potřebné informace, a když si prošel její reference, požádal svou asistentku, aby jí zavolala. Předpokládal, že by jeho firmu stejně sama kontaktovala, ale nechtěl nic riskovat. Hned na následující den navrhl společnou večeři v panoramatické restauraci Al Muntaha v sedmadvacátém patře hotelu.

Podíval se na ni. Vypadala zamyšleně. Byla obrácená směrem k televizi, ale její pohled prozrazoval, že golfový turnaj na obrazovce vůbec nevnímá. Vypadala unaveně. Drobně. Ruce měla sepjaté. Tak pevně, až jí zbělely klouby.

Když vstoupil do restaurace ve tvaru půlkruhu, dvě stě metrů nad mořskou hladinou, už na něho čekala. Zařízení bylo futuristické a od stolu u jednoho z velkých oken měli výhled na pláž Džumajra a umělé ostrovy Palma a Svět. Dali si dobrou večeři a potom se přesunuli do hlubokých sametových křesel v baru.

Muhammad o sobě říkával, že je pragmatický muslim. Byl věřící, ale sám si volil mezi pravidly. Jedním z ústupků byl alkohol. Jeho práce vyžadovala, aby při jednáních se zákazníky pil alkohol. S tímhle ústupkem dokázal žít. Faktem bylo, že v současné době někdy pil i bez zákazníků. Navrhl své oblíbené šampaňské Cristal značky Louis Roederer a Sára ochotně přijala. Vypadalo to, že i ona je pragmatická muslimka.

Projekt byl rozsáhlý, ale Sára se dobře vyznala v místních stavebních předpisech a její závěry ohledně pravděpodobného vývoje zněly logicky. Nejdřív se divil, že Asiaté vybrali pro takové jednání ženu. Ve světě obchodu se ženy pohybovaly jenom zřídka, o stavební

branži nemluvě. Ale už po první hodině hovoru pochopil, že ji nesmí podceňovat. Povzdechl si nad tou ironií.

Po necelých třech lahvích vína – Sára s ním v rychlosti pití držela krok – ho čím dál méně zajímaly asijské budovy a víc a víc se zaměřoval na její nohy. Když se hlasitě rozesmála, využil příležitosti a položil jí ruku na stehno. Smích utichl. Podívala se na něho zpod černé husté ofiny. Beze slova vyprázdnila skleničku a vstala. Na okamžik měl pocit, že chce odejít. Překvapeně se na ni podíval, ale usmála se a kývla směrem k deseti pozlaceným výtahům. Následoval ji jako poslušný chlapeček. Všechno šlo až příliš dobře, než aby to mohla být pravda.

Ale jakmile za nimi zavřel dveře apartmá, změnila se. Její hlas zněl najednou ocelově chladně, byla v něm tvrdost, která vůbec nešla dohromady s jemnou ženskostí a domnělou zranitelností osoby, s níž právě povečeřel. Vysvětlení přišlo rychle: sdělila mu, že je členkou jednotky 101. Věděl, co jsou zač. Zabijáci Mosadu.

Že mu Sára tuto tajnou informaci prozradila, bylo samo o sobě zneklidňující. Že věděla i o tom, že jeho firma stála za stavbou rozsáhlého bunkru v Íránu, bylo zneklidňující ještě víc. Právě tenhle bunkr v současnosti představoval nejutajovanější skryš obohaceného uranu. Ale úplně nejvíc zneklidňující bylo to, že se ho vůbec na nic neptala. Místo toho se jenom posadila do křesla a začala listovat v módních časopisech.

Panebože. Jak přišel Mosad na jeho jméno? Kolik toho o projektování bunkru věděli? A o jeho dalších projektech? V duchu proklínal svou chamtivost. Nikdy se do té zatracené stavby neměl pouštět, ať už byla jakkoli dobře zaplacená. Izraelci mu přece nevadili. Politika ho nezajímala.

Mobil se rozvibroval. Sára přijala hovor a tiše naslouchala. Potom zavěsila. Zůstala sedět s telefonem

v ruce a pozorovala ho. Okusovala si nehet. Nemohl už vydržet jen tak sedět. Vstal a rozhodil rukama.

„Ukončíme už tenhle dlouhý večer.“

Seděla dál v křesle a sledovala ho pohledem. Potom si rázně obula boty, oblékla sako a vstala.

„Máš pravdu, Muhammade, je na čase to ukončit.“

Na vteřinu zaváhal, ale pak se vrhl vpřed. Ve spáncích mu bušila krev. V rychlosti uchopil vázu s liliemi a mrštil ji směrem k její hlavě. Uhnula stranou a silně ho štípala do boku. Zakopl, ztratil rovnováhu a upadl hlavou na křeslo. V místě, kam ho štípala, pocítil palčivou bolest. Rychle se postavil a otočil se. Seděla na posteli, úplně klidně, jako by se nic nestalo. Nerozuměl tomu. Jako by se jenom chvíli sourozenecky škádli a starší sestru to přestalo bavit. Nebo to vzdala? Má se rozběhnout rovnou ke dveřím, nebo se s ní nejdřív vypořádat?

V levém boku ho tak bolelo, že skoro nemohl stát. Bránil se tomu, ale nakonec klesl do křesla. Výměna rolí. Teď sedím já tady a ona tam. Zrak mu padl na nůž v její ruce. Nebyl to obyčejný nůž, spíš něco jako nůž na koberce. Zaúpěl a přiložil ruku na bok. Košili měl teplou od krve. Bodla ho nožem. Jak je to asi vážné? Zřejmě mu četla myšlenky.

„Propíchlá jsem ti játra. Umíráš. Bohužel to bude hodně bolet. Nemuselo k tomu dojít, ale někdy je člověk nucený improvizovat. Z jater ti teď proudí do břišní dutiny značné množství krve. Po bodnutí nožem se játra nedokážou stáhnout, o to je to horší. Kromě toho játra produkují bílkovinu, která zodpovídá za srážení krve. Po propíchnutí... Stručně řečeno, nevypadá to s tebou vůbec dobře. Ta rána není úplně ideální ani pro mě, protože podle instrukcí jsem ti měla přivodit infarkt. To by potom nevypadalo jako vražda. S dírou v játrech se tomu už asi nevyhneme.“

Mučivá bolest pohlcovala jeho myšlenky.